

▲ Hij is er toch, dus harkt Herman Hassing het hele grafveldje mooi aan. FOTO HARRY JUTTEN

Herman praat nog dagelijks bij het graf van zijn Annie

„Annie, wil je straks de eerste dans van mij? Ja Herman! En de laatste ook? Ja Herman!” Herman Hassing uit Overdinkel weet nog precies de datum van het feestje waarop hij Annie Smit (1938-2021) voor zich won: 3 september 1959. „Toen was het pas echt aan.” Nog bijna dagelijks loopt Herman even naar het graf van zijn vrouw om met haar te praten.

Harry Jutten

Overdinkel

Bijvoorbeeld over de prestaties van haar favoriete voetbalclub FC Twente. Natuurlijk verwacht Herman geen antwoord, maar toch. Bijna zestig jaar was Overdinkelnaar Herman Hassing (85) gelukkig getrouwd met zijn Annie uit Losser.

„Herman, dat geet nich meer. Ik haal het niet.” Hij hoort het zijn ernstig zieke Annie nog zeggen toen hij probeerde met haar iets af te spreken voor hun zestigjarig huwelijksfeest. In plaats daarvan werd het een moeilijk gesprek: een crematie of een begrafenis. Waar Annie meer dacht aan cremeren ging zijn voorkeur uit naar begraven. „Laten we het zo afspreken: wie het langst leeft die maakt uit hoe het gaat met de uitvaart.”

Koreenaar

De voorkeur van Annie was meer ingegeven door de staat waarin enkele vergeten graven van haar familie erbij lagen op de begraafplaats tussen de kerk en het Majellapark. Ze zei: „Als je die soms bekijkt. Liggen wij er dan straks ook zo bij? Als dat met ons graf ook zo gaat, dan hebben we onze

kinderen niet goed opgevoed.” Volgens Herman kwam dat allemaal goed. „Onze twee zoons hebben beloofd dat ze het netjes onderhouden en ze komen hier regelmatig.”

Ze haakte en breide graag mutsjes en sokjes voor allerlei goede doelen

– Herman Hassing

In de grafsteen staan twee korenaren gegraveerd. Eentje ervan is geknakt. Herman zou het wel mooi vinden als die tweede aar ook wordt geknakt na zijn verscheiden. „Maar ik weet niet of de steenhouwer dat kan aanpassen,” zegt hij.

Mutsjes

Annie en Herman werkten beiden in de textielfabriek van Van Heek en Co in Enschede, zonder dat ze elkaar kenden. Ze handbalde en twee avonden werkte ze ook in de winkel bij de fabriek. Herman op zijn beurt was op zijn 14de al kostwinner, doordat zijn vader door een progressieve spierziekte geen kostwinner meer kon zijn.

„Hij had thuis wat koeien en varkens. Ik mocht altijd de morgenploeg doen, zodat ik 's middags wat meer ruimte had. Mijn broertjes en zusjes waren nog te klein”, zegt hij. Herman was gelukkig met zijn Annie, ondanks dat ze veel ziek was door hartproblemen en reuma. „Ze haakte en breide graag mutsjes en sokjes voor allerlei goede doelen. Dat kon ze op het laatst niet meer. De pennen vielen haar uit de handen. Dat vond ze heel erg.”